

ה"ת 40653/04/18 - תאמר אבו אלטייף, איוב אבו אלטייף נגד מדינת ישראל, פאיד אלהוזייל, כראם אלעמור, זואהר אבו אל טייף

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 40653-04-18 אבו אלטייף ואח' נ' מדינת ישראל ואח'

בפני	כבוד השופט גיא אבנון
המבקשים	1. תאמר אבו אלטייף 2. איוב אבו אלטייף
נגד	
המשיבים	1. מדינת ישראל 2. פאיד אלהוזייל 3. כראם אלעמור 4. זואהר אבו אל טייף

מטעם המבקשים: עו"ד חאלד סואלחי

מטעם המשיבה 1: עו"ד אסף דסקל

מטעם המשיבים 2-3: עו"ד דרוויש נאשף (בהיעדרו)

מטעם המשיב 4: עו"ד קטי צווטקוב

החלטה

בפני בקשה להורות על השבת תפוס - רכב מסוג פורד פוקוס נושא ל.ז. 2497876 (להלן: הרכב). בתום הדיון מיום 21.6.18 הודעתי לצדדים כי הבקשה נדחתה, והצעתי הצעה שתאפשר השבת הרכב בתנאים ראויים (לשיטתו של בית המשפט).

הצדדים ביקשו ארכה למתן תגובה, וכזו ניתנה, תוך הבהרה כי ככל שמי מהצדדים יתנגד לה, ישלחו נימוקי ההחלטה. סופו של יום, שני הצדדים התנגדו להצעה: המדינה השיבה (בו ביום) כי תסכים להשבת הרכב בתנאים המקובלים בפסיקה, לרבות הפקדה בשיעור 30% משווי, ואילו המבקשים השיבו (ביום 28.6.18) כי הם עותרים להשבת הרכב ללא כל תנאי או סייג. מכאן, כפי שהודעתי, הבקשה נדחתה.

עמוד 1

הנימוקים יובאו בקצרה, תוך שלא מצאתי לחזור ולפרט את טיעוני הצדדים, הידועים להם כמובן (ומובן כי נתתי דעתי לטיעונים כולם, הכתובים ואלו שנשמעו על פה). להלן נימוקי:

א. המשיבים 2-4 (להלן: הנאשמים) מואשמים בכתב אישום משותף בעבירות שעיקרן גניבת מכוניות (ת"פ 18-01-1862). הרכב שימש את הנאשמים, ובפרט את המשיב 4 (שנהג בו), להובלת מכוניות גנובות משטח ישראל לאזור ב- 3 הזדמנויות במועדים 9.12.17, 10.12.17, 12.12.17 (אישומים 20, 21, 23). בסיפא לכתב האישום הודיעה המשיבה 1 (להלן: המאשימה), כי תבקש לחלט את הרכב, אשר שימש את הנאשמים בביצוע העבירות המיוחסות להם. הנאשמים אינם מתנגדים להשבת הרכב למבקשים.

ב. אין מחלוקת בשאלת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האישומים הרלוונטיים (לא הועלו טענות כלשהן בעניין זה). טענתם העיקרית של המבקשים הינה כי לא הואשמו בכתב האישום, וכי הרכב שייך למבקש 2 (אביו של המבקש 1). לטענתם, הוא זה שרכש את הרכב, חתם על חוזה הרכישה (לא הוצג), ואמור לשלם את התשלומים בגינו (טרם החל לשלם עבורו - פרוטוקול מיום 21.6.18 עמ' 3 שורות 25-26). לדבריהם, הרכב נרכש עבור המבקש 1 (ואף נרשם על שמו), הגם שאיננו מחזיק רישיון נהיגה, זאת על מנת לעודד אותו להוציא רישיון. לטענתם, המשיב 4 עשה שימוש ברכב ללא רשות, ובכל מקרה שימוש זה איננו מצביע על מנהג בעלים.

ג. נטען כי הרכב נרכש ביום 10.12.17, אז נרשמה הבעלות על שם המבקש 1. דא עקא, המשיב 4 עשה לכאורה שימוש ברכב לביצוע עבירות לפני הרכישה (ביום 9.12.17), ביום הרכישה (10.12.17) ולאחר הרכישה (12.12.17). אופן השימוש של המשיב 4 ברכב מלמד, כי רכישתו (לכאורה) על ידי המבקשים, לא הביאה לשינוי כלשהו במנהג הבעלים בו נהג (תרתי משמע) ברכב.

ד. חקירותיו של המבקש 1 (שהרכב רשום על שמו) תומכות בטענת המאשימה. בחקירה מיום 14.12.17 (מועד תפיסת הרכב, יום לאחר שהנאשמים נעצרו) מסר כי הרכב רשום על שמו, אך כל המשפחה משתמשת בו (שורה 5); אביו (המבקש 2) ודודו (המשיב 4) הם שרכשו את הרכב (שורה 13); הרכב נרשם על שם המבקש 1, כי על כל בני המשפחה האחרים הוטלו עיקולים (שורה 32); הרכב "זז מהבית" רק פעמיים, בהן אביו נהג בו; בהמשך החקירה שינה מגרסתו והודה כי גם המשיב 4 נהג ברכב, למרות שאיננו מחזיק רישיון נהיגה. ראה במו עיניו את המשיב 4 כשחזר ברכב בלילה, אז נהג בו אחר (הצביע על תמונתו של המשיב 3 כמי שנהג ברכב) (שורות 61-96); בחקירה משלימה מיום 31.5.18 שינה המבקש 1 את גרסתו. החליף את הטענה כי הרכב נרשם על שמו בשל עיקולים שהוטלו על בני המשפחה האחרים, בטענה כי הרכב נרכש עבורו, חרף העובדה כי איננו מחזיק רישיון נהיגה (שורות 38-53); הכחיש כי המשיב 4 נהג ברכב (שורה 31); חזר ואישר כי המשיב 4 הלך עם אביו לרכוש את הרכב (שורות 140-176).

ה. גרסתו של המבקש 2 (האב) עומדת בסתירה לגרסתו הראשונה של המבקש 1 בכל הנוגע למטרת הרכישה, ובסתירה לשתי חקירותיו של הבן בנוגע למעורבותו של המשיב 4 ברכישה. סיפר שרכש את הרכב בשביל הוריו החולים, במטרה שבנו יוציא רישיון נהיגה ויסייע להוריו (שורות 6-9); סיפר שהלך לבדו לרכוש את הרכב (שורות 10-13); לדבריו, הרכב אמור היה להיות ליד הבית כל הזמן, ולא ידע שהמשיב 4 ואחרים נסעו בו (שורות 95-97); לטענתו, הוא לא נהג ברכב כלל, ואיש לא אמור היה לנהוג בו כל עוד איננו מבוטח (שורות 55-64).

ו. במהלך הדיון הציגה המאשימה מזכר מאת יצחק חסון מיום 4.6.18, ממנו עולה כי המשטרה ניסתה ליצור קשר עם סוחר המכוניות אליו הפנה המבקש 2. הוא לא התייצב לחקירה, ומסר כי כלל לא קיבל תשלום עבור הרכב

(פרוטוקול מיום 21.6.18 שורות 18-22). ב"כ המבקשים איננו כופר בטענה כי טרם שולמה תמורת הרכב (שורות 25-26).

ז. הנתונים כולם מחייבים לאפשר למדינה לחלט את הרכב בתום ההליך (כפוף לתוצאת התיק העיקרי): ראשית, הרכב שימש לכאורה בביצוע עבירות, ב- 3 אישומים שונים; שנית, סוגית הבעלות ברכב נתונה, למצער, בסימני שאלה כבדים; שלישית, המשיב 4 נהג ברכב (לכאורה) מנהג בעלים, עת השתמש בו לצרכיו (גניבת מכוניות) לפני מועד העברת הבעלות, ביום העברת הבעלות, ויומיים לאחר מכן; רביעית, הטענה כי נאסר על המשיב 4 לנהוג ברכב, וכי עשה כן בניגוד לעמדת המבקשים, איננה מתיישבת עם גרסאות המבקש 1 בחקירותיו.

ח. המאשימה מוכנה לאפשר השבת הרכב בתנאים המקובלים בפסיקה (הפקדת ערבון בשיעור 30% משווי הרכב וכו'). סברתי, כי בהינתן שוויו הנמוך (יחסית) של הרכב, ניתן יהיה להביא את הצדדים להסכמה בתנאים מתונים קמעה. כזו לא ניתנה.

נוכח המקובץ לעיל, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשע"ח, 01 יולי 2018, בהעדר הצדדים.

ההחלטה תישלח לצדדים.